

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **J. S.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. 003828/2016/KUSK-DOP/POS, sp. zn. 003828/2016/KUSK /2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu M., odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 11. 2015, č. j. 29996/DSA/15/MABU-9, R 159/15, sp. zn. DSA/16666/15/MABU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Konkrétně namítala, že nedošlo

k odložení věci přestupku, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neuvedly formu zavinění ve výroku rozhodnutí, chybně konstatovaly vinu, neprovedly měření prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, dále neexistuje správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nebylo zohledněno zavinění, správní orgány také neuvedly ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, nepřihlédly k možnosti mimořádného snížení sankce, neuvedly ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, neuvedly odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Dále má žalobkyně za to, že došlo k prekluzi správního deliktu a že nebylo ve výroku popsáno protiprávní jednání (neuvedení odkazu na skutkovou podstatu slovně) a též nebyl oznámen úsek měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a v samotném závěru konstatovala i protiústavnost ustanovení týkajících se objektivní odpovědnosti provozovatele motorového vozidla.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán obdržel oznámení o přestupku ze dne 30. 6. 2015, ve kterém byly uvedeny následující údaje o přestupkovém jednání: „*Přestupek: § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., Datum a čas: 28.6.2015 v 13:09 hod., Místo spáchání: ULICE PRAŽSKÁ U Č. P. 387 MELNIK, Pachatel: totožnost řidiče nezjištěna, Vozidlo SPZ: X, Naměřená rychlost 69 km/h, Nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, Měřicí zařízení: silniční radarový rychloměr RAMER 10T, Údaje o provozovateli vozidla: Název: S. J., Datum narození: X, Bydliště/Sídlo: Obec: M., PSČ: X, Ulice: V., Č. p. X.*“ Přílohou oznámení je i fotodokumentace záznamu přestupkového jednání.
5. Dne 20. 7. 2015 byla žalobkyni doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že neznámý řidič nedodržel nejvyšší povolenou rychlost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobkyni o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
6. Dne 22. 7. 2015 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření žalobkyně, ve kterém prostřednictvím svého zmocněnce sdělovala, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil jen pan L. Y.. Součástí vyjádření byla i plná moc žalobkyně pro společnost F. C., s. r. o.
7. Spis dále obsahuje kopii poskytnuté informace od Policie České republiky ze dne 6. 4. 2015, ve které bylo uvedeno, že osoba L. Y. nebyla nikdy na požadované adrese hlášena, k této informaci byla připojena kopie sdělení z Ministerstva vnitra, ve které je uvedeno, že výše jmenovaný byl vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a současně není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.
8. Dne 31. 8. 2015 zaslala žalobkyně správnímu orgánu informaci o tom, že odpírá výpověď, neboť by jejím provedením vystavila sebe nebo osobu blízkou riziku postihu.
9. Dne 16. 9. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku

dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

10. Dne 17. 9. 2015 doručil správní orgán I. stupně žalobkyni příkaz, kterým byla shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 28. 6. 2015 v 13:09 hod. v M., ul. Pražská u č.p. 387, jako provozovatel vozidla – osobní automobil, tovární zn. P. X, státní poznávací zn. X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
11. Dne 29. 9. 2015 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobkyně odpor, ve kterém zároveň žádala o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti.
12. Dne 7. 10. 2015 správní orgán I. stupně doručil žalobkyni předvolání k ústnímu jednání na 2. 11. 2015 v 14:00 hod.
13. Dne 30. 10. 2015 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobkyně omluvu z účasti na ústním jednání. V rámci této omluvy znovu odkázala na dříve označenou osobu údajného řidiče.
14. Dne 25. 11. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 28. 6. 2015 v 13:09 hod v M., ul. Pražská u č. p. 387, jako provozovatel vozidla – osobní automobil, tovární zn. P., státní poznávací zn. X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobkyni vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
15. Dne 11. 12. 2015 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně, ve kterém žádala poskytnutí přiměřené lhůty k jeho doplnění a dále zaslání kopie podstatných částí spisu. Výzvou ze dne 21. 12. 2015 byla žalobkyně vyzvána k doplnění blanketního odvolání, a to do 15 dnů od doručení výzvy.
16. Dne 24. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění blanketního odvolání. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně neměl zahajovat s žalobkyní správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť to může být zahájeno jen v případě, kdy je porušení pravidel zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Žalobkyně namítala, že rychlost vozidla nebyla zjištěna automatizovaným zařízením.
17. Dne 19. 2. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, který zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

19. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně vyjádřila souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

20. Dříve než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že se podaná žaloba z hlediska rozsahu a právní argumentace zcela shoduje s žalobou projednanou u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 22/2018. Vzhledem k tomu, že je žalobkyně zastoupena týmhž advokátem, který je s rozsudkem ve zmíněné věci seznámen, bude soud odkazovat na právní argumentaci uvedenou v označeném rozsudku. Dále také soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53, ve kterém se uvedený soud zabýval částečně totožnými žalobními body, jejichž vypořádání bylo následně potvrzeno i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70. Zdejší soud se ztotožňuje s vypořádáním žalobních bodů týkajících se: účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích; pojmu automat; náležitosti výroku správního rozhodnutí; prokazování měření rychlosti autematem; posuzování výhodnosti změněné právní úpravy; prekluze; neexistence správního deliktu; zohlednění zavinění jako znaku skutkové podstaty projednávaného správního deliktu provozovatele vozidla a mimořádného snížení sankce.
21. Dále soud uvádí, že i pro nyní projednávanou žalobu platí, že ve většině žalobních bodů žalobkyně namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikovala, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek. To znamená, že ač správní soudy přezkouvávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, sb. NSS č. 1456/2008).
22. Soud také nepřehlédl, že žalobkyně uplatnila v průběhu správního řízení pouze dvě věcné odvolací námitky (neoprávněnost zahájení správního řízení o správním deliktu a neprovedení měření automatizovaným zařízením), avšak v rámci žaloby počet námitek

značně rozšířila. Za takové situace bylo povinností žalovaného vypořádat tyto dvě odvolací námitky a dále přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Soud si však je vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, Sb. NSS č. 1742/2009, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, Sb. NSS č. 3577/2017) přihlédnout k tomu, co žalobkyně nadnesla v žalobě. Žalobkyně mohla většinu námitek, v tomto případně žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobkyně ale ve správním řízení neuplatnila.

23. Soud předně poukazuje na to, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. V tomto případě změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), protože ten v ustanovení § 112 odst. 4 stanoví, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobkyně se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, která obsahoval správní řád.
24. Ohledně určení rozhodného znění a citace dotčeného ustanovení zákona o silničním provozu odkazuje soud na odstavec 23 až 25 rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33 (dále jen „zdejší rozsudek ze dne 12. 3. 2019“ nebo též „odkazovaný rozsudek“), neboť v tomto rozsudku citované ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je ve shodném znění, podle jakého byl posuzován i správní delikt žalobkyně.
25. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobkyně pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byla žalobkyně schopna předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Soud upozorňuje, že správní rozhodnutí nelze vnímat jako samostatné segmenty slov bez kontextu, jak se snaží žalobkyně predestřit. Při posuzování odpovědnosti za správní delikt je třeba vycházet ze skutkových okolností tak, jak se udály v době přestupkového jednání a dále je třeba zkoumat, zda byly tyto skutkové okolnosti dostatečně prokázány. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobkyně zpochybňuje kvalitu určitých důkazů

poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobkyně uvedené námitky neuplatnila. Dále soud uvádí, že podaná žaloba je nejen z hlediska právní argumentace totožná s žalobou projednanou u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 22/2018, ale zástupce žalobkyně v ní ani nezměnil skutek, pro který měla být žalobkyně uznána vinnou. Soud tak ze správního spisu ověřil, že žalobkyně nebyla uznána vinnou ze správního deliktu ze dne 4. 7. 2015, kterého se měla dopustit jako provozovatelka motocyklu, jak bylo uvedeno v žalobě, ale že žalobkyně byla uznána vinnou ze správního deliktu, ke kterému mělo dojít dne 28. 6. 2015, a dopustila se ho jako provozovatelka osobního motorového vozidla.

26. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Neodložení věci

27. V tomto žalobním bodu žalobkyně uplatňuje doslovně totožné námitky, jaké zazněly a jak je rekapituloval soud ve zdejším rozsudku ze dne 12. 3. 2019. Proto soud odkazuje na vypořádání tohoto žalobního bodu v odstavcích 28 až 32, s jediným upřesněním: k odložení věci v nyní projednávaném případě došlo dne 16. 9. 2015. Avšak vzhledem k tomu, že ke změně rozhodné úpravy § 66 odst. 4 zákona o přestupcích došlo až s účinností od 1. 10. 2016, jsou závěry uvedené v odkazovaných odstavcích o tom, že správní orgán neměl povinnost žalobci usnesení o odložení věci doručovat (protože nebyl poškozeným dle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích, ani oprávněným podat návrh na projednání přestupku dle § 68 odst. 1 téhož zákona) a že žalobci nesvědčilo právo podat opravný prostředek proti usnesení o odložení věci, zcela příléhavé. Žalobní bod není důvodný

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

28. I tento žalobní bod je formulován totožně jako v případě projednávaném pod sp. zn. 44 A 22/2018, s jediným rozdílem, že přestupkové jednání v případě žalobkyně nebylo zjištěno v M. v ulici Kokořínská, ale v ulici Pražská. Jelikož bylo měření v této ulici povoleno týměž dokumentem a uveřejněno na stejných webových stránkách, odkazuje soud v plném rozsahu na odstavce 33 až 36 odkazovaného rozsudku, v němž uvedl, že v průběhu správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku, který by nebyl určen policií, a proto nemusel správní orgán splnění této zákonné podmínky jakkoli prokazovat; není vadou řízení, pokud správní orgán v této situaci automaticky neprováděl dokazování o tom, že obecní policie měřila rychlost vozidel v úseku určeném Policií České republiky. A dále soud doplňuje pouze citaci přílohy vyhotovené Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje ze dne 15. 7. 2014, č. j. KRPS-235437-2/ČJ-2014-0100606, ve které je pro nyní projednávanou věc důležité, že podle § 79a zákona o silničním provozu stanovila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje úsek pro měření rychlosti pro město M. „*místní komunikace v celém katastrálním území města v intravilánu.*“ Ulice Pražská, na které je instalován stacionární automatizovaný prostředek pro měření rychlosti, splňuje kategorii místní komunikace podle § 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), čímž lze uzavřít, že postup městské policie nebyl v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť měření rychlosti motorového vozidla bylo vykonáno na místě určeném Policií ČR.

Žalobní bod není důvodný.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

29. Také tento žalobní bod byl formulován zcela shodně, jako ve věci sp. zn. 44 A 22/2018. Proto soud odkazuje na odstavce č. 37 až 39 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019 a na právní hodnocení v něm obsažené, podle kterého se náležitosti výroku rozhodnutí řídily podmínkami stanovenými správním řádem, nikoli zákonem o přestupcích a zákonem o odpovědnosti za přestupky. Povinnou náležitostí výroku o správním deliktu podle správního řádu nebyla forma zavinění. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Konstatování odpovědnosti místo viny

30. Žalobkyně uváděla v tomto žalobním bodě zcela totožné argumenty, kterými se zdejší soud vypořádal v odstavcích 40 – 45 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém vyslovil, že vina může být formulována variabilními slovními spojeními a nikoli pouze slovy „je vinen“. Zcela totožný význam má i například konstatování „je odpovědný“. Dále soud doplňuje, že v případě žalobkyně správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl: „Fyzické osobě: J. S., nar. X, trvalým pobytem: V. X, X M. (dále jen „jmenovaná“) se ukládá (...) za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jmenovaná dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 28. 6. 2015 v 13:09 hod. v M., ul. Pražská u č. p. 387, jako provozovatel vozidla – osobní automobil, tovární zn. P., státní poznávací zn. X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Touto formulací správní orgán I. stupně přesvědčivě konstatoval vinu žalobkyně za uvedené jednání. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

31. Žalobkyně opět tento žalobní bod formulovala zcela totožně jako v opakovaně zmiňované věci sp. zn. 44 A 22/2018. Soud proto odkazuje na právní závěry týkající se povinnosti správních orgánů provádět dokazování ohledně měření automatizovaným technickým prostředkem a vyhodnocování definičních znaků automatizovaného technického prostředku pro měření rychlosti uvedené v odstavcích 46 – 49 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém uvedl, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření, přičemž v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru.
32. Žalobkyně již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítala, že použitý rychloměr nemůže být považován za automatizovaný technický prostředek. Žalovaný se uplatněnou odvolací námitku v napadeném rozhodnutí vypořádal a uvedl, že již v prvostupňovém rozhodnutí bylo uvedeno, že se jednalo o rychloměr Ramer 10T, který byl použit v automatizovaném režimu. Tento radar byl uchycen na betonovém sloupu a splňuje požadavky automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Žalovaný odkázal i na ověřovací list tohoto radaru. V takovém případě nelze pochybovat o skutečnosti, že tento radar je automatizovaným prostředkem užívaným bez obsluhy, neboť se jedná o stacionární zařízení, které funguje samostatně bez nutnosti přítomnosti obsluhy. Žalobní bod není důvodný.

Neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

33. Žalobkyně namítala neexistenci správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že se soud i s touto opakovaně uplatňovanou námitkou již vypořádal, odkazuje na odstavce 50 – 53 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém uvedl, že novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. došlo pouze k terminologické úpravě skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, avšak vymezení této skutkové podstaty nezaniklo. Z toho důvodu nelze považovat změnu úpravy za příznivější pro žalobkyni a žalobkyně byla správně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Též je aplikovatelný právní závěr, podle kterého platí, že v případě, kdy není nová právní úprava příznivější, není pochybením, když správní orgány neuvedou úvahy o příznivosti a nepříznivosti nové právní úpravy do svého rozhodnutí.

Zavinění

34. Vzhledem k tomu, že i žalobní bod, který žalobkyně nazvala zavinění, zdejší soud v totožném znění opakovaně vypořádal, odkazuje na odstavce 54 – 58 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém uvedl, že prokázání zavinění nebylo vyžadováno ani podle právní úpravy, která byla účinná i v době, kdy se správního deliktu dopustil žalobce, ani v aktuálně projednávaném případě žalobkyně, a dále soud uvedl, že nedošlo ke změně obligatorních znaků skutkové podstaty podle § 125f zákona o silničním provozu ani poté, co zákonodárce přistoupil k explicitnímu vyjmutí posuzování zavinění a správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobkyně na spáchání uvedeného správního deliktu, neboť podle úpravy § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odpovídá provozovatel vozidla za spáchaný delikt na základě objektivní odpovědnosti. Žalobní bod tak není důvodný.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

35. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala nezákonnost rozhodnutí o sankci, a to z toho důvodu, že správní orgán zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení. A dále žalobkyně stejně zmatečně jako ve věci projednané pod sp. zn. 44 A 22/2018 citovala různá ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, z čehož dovozovala nezákonně uloženou sankci a také namítala neexistenci ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Ohledně určení aplikované verze zákona odkazuje soud opět na zdejší rozsudek ze dne 12. 3. 2019, konkrétně na odstavce 59 – 66, ve kterých se podrobně zabýval stanovením aplikovatelné právní úpravy. Pro obě věci je shodné, že ustanovení § 125f zákona o silničním provozu platilo od 19. 1. 2013 do 30. 6. 2017 ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a soud příslušné znění citoval v odstavci 24 odkazovaného rozsudku. Pro stanovení výše sankce tak bylo rozhodné a správními orgány správně aplikované ustanovení § 125f odst. 3 a nikoli § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Zároveň soud uvedl, že v rozhodnou dobu existovalo i ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, které stanovovalo rozpětí pokuty za příslušný přestupek. Pro upřesnění soud uvádí, že až novela zákona o silničním provozu č. 48/2016 Sb. přesunula od 20. 2. 2016 toto vymezení pokuty do následujícího odstavce, avšak rozpětí pokuty zůstalo stejné.
36. Dále nelze přisvědčit žalobkyni ani v tom, že nemůže z napadeného rozhodnutí seznat, zda byla pokuta uložena v její dolní hranici, středu nebo v horní hranici zákonné sazby. Již správní orgán I. stupně, který v prvostupňovém rozhodnutí rozhodl o uložení pokuty ve

výši 1 500 Kč, uvedl v návaznosti na citaci § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanovuje obecnou maximální horní hranici výměry pokuty 10 000 Kč, citaci ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) a tedy rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč, a v části, ve které odůvodňoval uloženou sankci ve výši 1 500 Kč, pak konstatoval, že „[n]a základě uvedeného stanovil správní orgán sankci na nejnižší možné hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, kterou lze za toto jednání uložit.“ Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo možné uložit za přestupek, jehož se dopustil neznámý řidič, a za jehož jednání je žalobkyně podle § 125f zákona o silničním provozu objektivně odpovědná, pokutu v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč, je konstatování správního orgánu pravdivé, neboť pokutu skutečně uložil při spodní hranici možné výměry a tuto skutečnost v prvostupňovém rozhodnutí uvedl. Není tedy pravdivé tvrzení žalobkyně, že „z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu.“

37. V poslední části tohoto žalobního bodu namítala žalobkyně nedostatek výroku rozhodnutí o sankci z důvodu, že neobsahoval veškerá ustanovení, podle kterých byla sankce žalobkyni uložena. Uvedené tvrzení žalobkyně se opět nezakládá na pravdě, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „se ukládá: v souladu s § 125f odst. 3, s přihlédnutím k § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, pokuta ve výši 1.500 Kč“. Žalobní bod tak není důvodný, neboť ve výroku byla uvedena všechna ustanovení, podle nichž byla žalobkyni uložena pokuta.

Nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

38. Též námitkou mimořádného snížení sankce se zdejší soud opakovaně zabýval. A vzhledem k tomu, že ji žalobkyně uplatnila v totožném znění, odkazuje soud na vypořádání této námítky v odstavcích 67 – 71 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém shrnul, že správní orgány jednak nebyly povinny se z moci úřední zabývat mimořádným snížením sankce, ale zároveň se jednalo o úpravu ze zákona o odpovědnosti za přestupky, která se na případ žalobce, a nyní na případ žalobkyně, neuplatnila, neboť byly uvedené skutky projednávány podle správního řádu. Žalobní bod tak není důvodný.

Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno; absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

39. V dalších žalobních bodech žalobkyně uvádí, že žalovaný pochybil, když neuvedl ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovuje provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právní norma § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je tak blanketní normou. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Správní orgán I. stupně však tuto svou povinnost podle žalobkyně nesplnil a na konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno, neodkázal. Dle žalobkyně je nutné, aby ve výroku rozhodnutí bylo konkretizováno, jaké ustanovení řidič vozidla porušil. Ohledně těchto tvrzení se žalobkyně dovolává závěrů přijatých v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, Krajského soudu v Ústí nad Labem (pobočka v Liberci) ze dne 9. 4. 2015,

č. j. 60 A 10/2014 – 33, a Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016 – 41.

40. Dále žalobkyně namítala, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože neobsahuje odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Toto tvrzení podpořila odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015 - 29.
41. Ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno: „(...) byl[a] odvolatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do dne 19.02.2016 (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), kterého se dopustila tím, že dne 28. 6. 2015, ve 13:09 hodin, v M., ulici Pražská u č. p. 387, jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky P., registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb., neboť řidič výše označeného vozidla s tímto překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 16 km.h⁻¹.“ V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný ještě uvedl, že „řidič shora uvedeného motorového vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., a svým jednáním spáchal přestupek ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.“
42. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).
43. Z výše citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, pak doplnil, že „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
44. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012 - 32).
45. Lze přisvědčit žalobkyni, když namítá, že žalovaný pochybil, neboť ve výroku rozhodnutí

neuevdl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo uvedeným jednáním porušeno. V posuzovaném případě však toto pochybení nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutné správní rozhodnutí zrušit. Žalovaný ve výroku rozhodnutí podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu pak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k takto jasnému vymezení skutku o porušení povinnosti a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu tak v posuzované věci není pochyb. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní body nejsou důvodné.

Prekluze

46. Podle žalobkyně již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 25. 11. 2015, tím počala plynout jednoletá promlčecí doba; její poslední den připadal na 25. 11. 2016. Žalobkyně se pak prostřednictvím totožné argumentace jako ve věci projednávané pod sp. zn. 44 A 22/2018 dovolávala uplatnění promlčecí doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vzhledem k tomu, že je vypořádání žalobních bodů plně aplikovatelné i na tento případ, odkazuje soud na odstavce 80 – 88 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém dospěl k závěru, že se právní úprava prekluze v zákoně o odpovědnosti za přestupky neuplatní, a to s ohledem na přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, které soud nevyhodnotil jako kolidující s principem stanoveným v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobní bod tak není důvodný.

Absence slovního popisu protiprávního jednání

47. Žalobkyně totožně namítala i absenci slovního popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Jelikož i s touto náležitostí výroku rozhodnutí se zdejší soud zabýval, odkazuje na plně aplikovatelné závěry uvedené v odstavcích 89 – 93 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle kterých lze dovodit, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu postačí uvést odkaz na příslušný paragraf, avšak není nutné tento odkaz doplňovat i o přesnou citaci daného ustanovení. Žalobní bod není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

48. Žalobkyně namítala, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel. Dle žalobkyně měl být tento úsek označen dopravní značkou IP31a měření rychlosti a IP31B konec měření rychlosti ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. V souvislosti s pořizováním obrazových záznamů vozidel pak namítala i nepřípustnost těchto důkazů ve správním řízení. Opět se jedná o totožnou argumentaci, se kterou se zdejší soud vypořádal v odstavcích 94 – 110 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém nejprve uvedl, že povinnost obecní policie značit měření rychlosti dopravní značkou byla stanovena pouze v období od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011. V době přestupkového jednání, za které je žalobkyně jakožto provozovatelka vozidla objektivně odpovědná, již obecní policie tuto povinnost neměla, a proto nepostupovala v rozporu se zákonem, když úsek měření rychlosti

neoznačila příslušnými dopravními značkami. Též soud odkazuje na totožné webové stránky (www.melnik.cz) a tam uveřejněné dokumenty, neboť prostřednictvím těchto webových stránek a dokumentů byly uveřejněny informace o provádění měření rychlosti v ulici Pražská v M., z čehož soud dovodil, že byly dodrženy podmínky pro pořizování záznamů podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů. Důkazy byly provedeny v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu. Nedostatky, které žalobkyně vytýkala, tak nejsou důvodné.

Protiústavnost

49. Také tento žalobní bod byl zdejším soudem opakovaně vypořádán, proto v závěru odkazuje na odstavce 111 – 113 zdejšího rozsudku ze dne 12. 3. 2019, ve kterém soud odkázal na nález Ústavního soudu, který neshledal, že by byla napadaná právní úprava objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla v rozporu s Ústavou. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

50. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobkyně se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvod, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým

vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

51. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
soudkyně